

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně: **Ing. J. R.**, zastoupené společností eTax s.r.o., se sídlem Komenského 87/3, Liberec, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. 22674/15/5100-31461-701836,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, Územního pracoviště v Blansku (dále jen „správce daně“), platební výměr ze dne 2. 2. 2015, č. j. 587933/15/3006-70461-706845, tak, že text výroku rozhodnutí: „*Shora uvedený správce daně rozhodl podle § 250 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o uložení pokuty výše uvedenému daňovému subjektu podle*

§ 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu za nepodání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí (...)“, se nahrazuje následujícím textem: „Shora uvedený správce daně rozhodl podle § 250 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o uložení pokuty výše uvedenému daňovému subjektu podle § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 daňového řádu za nepodání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí (...).“ V ostatním zůstal výrok odvoláním napadeného platebního výměru beze změny.

Žalobkyně byla výzvou ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3668974/13/3006-04400-706687, vyzvána, aby podala daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, jelikož jí v souladu s ustanovením § 21 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“), vznikla povinnost podat daňové přiznání v zákonné lhůtě do 28. 2. 2013. Tato výzva byla žalobkyni doručena dne 2. 12. 2013.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani na základě této výzvy daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nepodala, byla jí daň vyměřena dle zákona č. 357/1992 Sb., ve spojení s ustanovením § 57 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákon o nabytí nemovitých věcí“), a podle ustanovení § 145, § 98 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), platebním výměrem ze dne 10. 4. 2014, č. j. 1734319/14/3006-04400-706687, podle pomůcek ve výši 81 Kč.

Správce daně následně platebním výměrem ze dne 2. 2. 2015, č. j. 587933/15/3006-70461-706845, uložil žalobkyni pokutu za opožděné tvrzení daně podle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 6 daňového řádu ve výši 500 Kč.

K odvolání žalobkyně byl platební výměr na pokutu rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. 22674/15/5100-31461-701836, částečně změněn shora citovaným způsobem, ve zbytku zůstal odvoláním napadené rozhodnutí beze změny.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně v podané žalobě nejprve popsala dosavadní průběh řízení, včetně obsahu podaného odvolání, jakož i procesních podání a rozhodnutí vydaných v průběhu řízení správcem daně a žalovaným. Ve shodě s obsahem podaného odvolání setrvala na své námitce, že jí doposud nevznikla povinnost podat řádné daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí v souvislosti s pozemky vydraženými v dražbě konané dne 10. 10. 2012, protože jí nebylo doručeno usnesení o příklepu, ačkoli o to dražebníka písemně upomínala. Žalobkyně namítala, že usnesení o příklepu nemohlo nabýt právní moci a že správce daně (aniž by řádně vedl dokazování a požádal exekutora o předložení doručenky o doručení usnesení o příklepu žalobkyni) vzal bez dalšího za prokázané, že usnesení o příklepu nabylo dne 10. 11. 2012 právní moci. S ohledem na negativní teorii důkazní bylo dle názoru žalobkyně povinností správce daně dle ustanovení § 92 odst. 5 daňového řádu prokázat, že tato právní skutečnost (právní moc usnesení o příklepu) nastala. Žalobkyně nesouhlasila ani s tvrzením žalovaného, že by případné nedoručení usnesení o příklepu mělo vliv pouze na subjektivní stránku

správního deliktu, nikoli na objektivní odpovědnost žalobkyně za správní delikt, z něhož byla neprávem obviněna.

Žalobkyně spatřovala vadu předcházejícího řízení také ve skutečnosti, že žalovaný, přestože změnil výrok platebního výměru vydaného správcem daně, ji o této změně neinformoval, čímž porušil její ústavně chráněná práva zaručená čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i právo na dvojinstančnost daňového řízení. Dle žalobkyně bylo povinností žalovaného poskytnout jí před vydáním napadeného rozhodnutí dostatečnou lhůtu k tomu, aby se mohla vyjádřit ke změně právního náhledu žalovaného. Žalobkyně taktéž namítala, že její žádost o zaslání obsahu spisu ze dne 13. 3. 2015 byla žalovaným vyřízena pouze formálně. V této souvislosti uvedla, že jí byl obsah spisu zaslán až dne 27. 7. 2015 společně s rozhodnutím o odvolání, čímž jí bylo znemožněno reagovat na písemnosti ve spise obsažené, jakož i doplnit odvolací námitky zejména o tu skutečnost, že spis není úplný, neboť v něm absentuje kopie doručenky, z níž by vyplývalo, že žalobkyni bylo usnesení o příklepu soudním exekutorem doručeno.

Dále žalobkyně ve vztahu k uložené pokutě vznesla námitku prekluze, kdy uvedla, že pokutu za správní delikt lze uložit do jednoho roku od jeho spáchání. V daném případě tedy bylo možno pokutu žalobkyni uložit nejpozději do 28. 2. 2014 s ohledem na tvrzení správce daně, resp. žalovaného, že den 28. 2. 2013 byl posledním dnem lhůty pro podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí.

Žalobkyně taktéž směřovala své námitky proti výzvě správce daně k podání daňového přiznání ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3668974/13/3006-04400-706687, kterou pokládala za neurčitou a nezákonnou, a rovněž nesouhlasila se způsobem vyřízení její stížnosti proti této výzvě, resp. následné žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, kdy uvedla, že těmto mělo být vyhověno a měly být shledány důvodnými.

V závěru podané žaloby žalobkyně poukázala také na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2012, č. j. 2 Afs 69/2015 - 32, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 5 Afs 105/2013 - 29, z nichž vyplývá, že reagoval-li daňový subjekt na výzvu k podání daňového přiznání, pak správce daně postupuje nezákonně, pokud daň doměří podle pomůcek. Z těchto závěrů žalobkyně dovozovala, že jí tedy daň z převodu nemovitostí nemohla být vyměřena podle pomůcek, ale správce daně měl přejít na dokazování. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobkyně žádala soud o vydání rozsudku, kterým by napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že pokud žalobkyně namítala, že jí doposud ohledně vydražených nemovitostí nebyla doručena žádná písemnost, nelze tuto skutečnost ověřit. Správci daně bylo dne 29. 8. 2013 doručeno oznámení soudního exekutora spolu s usnesením o udělení příklepu, kdy v oznámení bylo uvedeno, že vydražitel (žalobkyně) zaplatil dne 15. 10. 2012 nejvyšší podání. Součástí usnesení o příklepu byla i doložka právní moci, jejíž připojení provedl dne 15. 11. 2012 soudní exekutor, Mgr. M. D.

Dle této doložky usnesení o udělení příklepu nabylo dne 10. 11. 2012 právní moci. Usnesení doručené správci daně tedy bylo pravomocné a na základě této skutečnosti mohl správce daně důvodně předpokládat, že usnesení bylo žalobci doručeno a jeho obsah je mu znám. Pokud se žalobkyně odvolávala na skutečnost, že jí toto usnesení doručeno nebylo, nemůže jít tato skutečnost k tíži správce daně. Skutečnost, že žalobkyně podala dne 31. 1. 2013 daňové přiznání k dani z nemovitostí za zdaňovací období roku 2013, kam zahrnula i předmětné nemovitosti nabyté v dražbě, pak dle žalovaného rovněž svědčí o tom, že žalobkyně musela vědět o tom, že tyto nemovitosti jsou v jejím vlastnictví a že je tedy musela nějakým způsobem nabýt.

Jak žalovaný konstatoval již v napadeném rozhodnutí, pokuta za opožděné tvrzení daně podle ustanovení § 250 daňového řádu je správním deliktem, u kterého se v zásadě uplatňuje objektivní odpovědnost. Správce daně tedy nehodnotí otázku zavinění, ale pouze to, zda došlo k porušení právní povinnosti. Proto ani neměl důvod zkoumat, zda žalobkyně obdržela od soudního exekutora usnesení o příklepu, navíc za situace, kdy správci daně bylo toto usnesení doručeno s vyznačenou doložkou právní moci, jejímž předpokladem je právě doručení všem účastníkům řízení, tedy i žalobkyni.

Žalovaný nepokládal za důvodnou ani námitku žalobkyně spočívající v tom, že v odvolacím řízení nebyla informována o změně výroku platebního výměru. Žalovaný v nyní projednávané věci nedospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně, který by ovlivnil rozhodnutí v neprospěch žalobkyně, ani v odvolacím řízení neprováděl dokazování. Proto také nepostupoval dle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu. Žalovanému rovněž nebylo zřejmé, jakým způsobem měl porušit ústavně zaručené právo žalobkyně dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

K namítané prekluzi práva na uložení pokuty žalovaný ve shodě se závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí zopakoval, že pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí v daňovém řízení stanovená daňovým řádem, a správní řád se proto v daném případě nepoužije.

Pokud se jednalo o námitky ohledně nesprávného vyřízení stížnosti a žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, žalovaný odkázal na obsah vyrozumění ze dne 23. 3. 2015, č. j. 1272967/15/3006-70461-702562, a ze dne 4. 6. 2015, č. j. 17753/15/5100-41457-711535, ve kterých správce daně a následně žalovaný na námitky žalobkyně reagovali. Ohledně reakce žalobkyně na výzvu k podání daňového přiznání žalovaný doplnil, že tato byla posouzena jako stížnost a vyřízena vyrozuměním o výsledku šetření stížnosti.

Žalovaný se tedy nedomníval, že by žalobou napadené rozhodnutí trpělo namítanou nezákonností, a proto navrhl, aby žaloba byla krajským soudem jako nedůvodná zamítnuta s tím, že žalobkyni se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobkyně

Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou, v níž zopakovala svou argumentaci obsaženou v žalobě. Zároveň doplnila, že změnou výroku napadeného

rozhodnutí došlo nejen k porušení jejího ústavního práva se k věci vyjádřit a práva na dvě instance, ale rovněž k porušení práva na obhajobu ve smyslu čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně pak v rámci nahlížení do soudního spisu vedeného v souzení věci, k němuž je připojen i správní spis žalovaného, zjistila, že tento je neúplný, jelikož v němž absentuje jakýkoliv důkazní prostředek, který by osvědčoval tvrzení žalovaného, že žalobkyni počala běžet lhůta pro podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí. K tomu žalobkyně odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 20 Cdo 3798/2011, dle kterého je nutno zjišťovat vykonatelnost rozhodnutí, i když je opatřeno doložkou vykonatelnosti, jestliže je tato účastníkem zpochybňována.

Žalobkyně uvedla, že skutečnost, že je zapsána jako vlastníka předmětných nemovitostí, zjistila nahlédnutím do katastru nemovitostí, kdy toto prověřovala v souvislosti s povinnostmi k dani z nemovitostí. To však dle žalobkyně nemůže mít žádný dopad na lhůtu, do kdy je povinna podat přiznání k dani z převodu nemovitostí, která se váže na datum doručení usnesení o příklepu. Toto však žalobkyni doposud doručeno nebylo, a proto ani nemohlo nabýt právní moci.

Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že adresou jejího trvalého bydliště je ulice S. 881/4, J., nicméně již v roce 2009 oznámila Městskému úřadu v Jeseníku adresu pro doručování na ul. K. 87/3, L. Tedy pouze písemnosti doručené na tuto adresu v L. lze považovat za řádně doručené, včetně písemností exekutorského úřadu. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení navrhla v podané replice provést k důkazu: stížnost ze dne 18. 12. 2013, upomínku exekutora ze dne 31. 1. 2012, oznámení o doručovací adrese a doručenkou žalobkyni usnesení o příklepu, kterou si měl krajský soud vyžádat od soudního exekutora.

Žalobkyně tak uzavřela, že ze stávajících skutečností vyplývá, že řízení o správním deliktu nebylo vedeno řádně, že správce daně pochybil při dokazování, delikt s žalobkyní nebyl řádně projednán, a následkem toho bylo zasaženo do práva žalobkyně se ve věci vyjádřit, do práva na ústní projednání věci a na dvojinstančnost řízení. Žalobkyně proto setrvala na svém žalobním návrhu tak, jak byl již dříve uplatněn v žalobě, tj. aby žalobě bylo v plném rozsahu vyhověno a aby jí byly přiznány náklady soudního řízení, které v podané replice vyčíslila.

V. Ústní jednání

Ústního jednání ve věci, které se konalo dne 28. 4. 2017, se zúčastnila pouze pověřená zaměstnankyně žalovaného, žalobkyně svou účast na jednání telefonicky omluvila s tím, že souhlasila s projednáním věci v její nepřítomnosti.

Žalovaný při jednání odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a setrval na svém návrhu, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud při jednání provedl důkaz listinami, které nejsou součástí správního spisu, a to konkrétně přípisem Městského úřadu Jeseník, odboru správního, ze dne 7. 8. 2012, zn. MJ/00451/2012/SO-SČ-EO/Mck, a též e-mailovou korespondencí žalobkyně zaslanou dne

31. 1. 2013 na adresu soudní exekutorky (exekutor@exekucetabor.cz), ve věci elektronické dražby č. j. 017 EX 665/07 - 78.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobkyně vyslovila s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V nyní souzené věci žalobkyně učinila předmětem sporu skutečnost, zda jí vznikla povinnost podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí v souvislosti s vydražením pozemku parc. č. 1238 (trvalý travní porost o výměře 356 m²) v kat. území Veselice na Moravě, obec Vavřinec, zapsaném na listu vlastnictví č. 382, evidovaném na Katastrálním úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Blansko, v dražbě.

Žalobkyně v průběhu předcházejícího řízení, stejně jako v podané žalobě namítala, že jí povinnost podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nevznikla, neboť jí doposud nebylo doručeno usnesení o příklepu soudního exekutora, Mgr. M. D., ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/07-101. Z toho důvodu tedy žalobkyně také brojila proti pokutě, která jí byla za nepodání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí uložena, a to platebním výměrem správce daně ze dne 2. 2. 2015, č. j. 587933/15/3006-70461-706845.

Dle ustanovení § 9 odst. 1, věty první, zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně z převodu nemovitostí úplatný převod nebo přechod vlastnictví k nemovitostem.

Jde-li o nabytí nemovitosti při výkonu rozhodnutí nebo exekuci podle zvláštního právního předpisu [např. dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů], je dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. b) téhož zákona poplatníkem daně z převodu nemovitostí nabyvatel.

Dle ustanovení § 21 odst. 2 písm. c) zákona č. 357/1992 Sb. je poplatník povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo vydáno potvrzení o nabytí vlastnictví k vydražené nemovitosti ve veřejné dražbě nebo nabylo právní moci rozhodnutí o příklepu a bylo zapláceno nejvyšší podání při výkonu rozhodnutí nebo exekuci.

Dle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.

Dle odst. 4 téhož ustanovení daňového řádu v případě, kdy daňový subjekt nepodá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, ačkoli měl tuto povinnost, a neučiní tak ani dodatečně po dobu, kdy možnost podat tato tvrzení trvá, použije se při výpočtu částky podle odstavce 1 nebo 2 stanovená horní hranice; výše pokuty za opožděné tvrzení daně v tomto případě činí vždy nejméně 500 Kč. Dle ustanovení § 250 odst. 6 daňového řádu o povinnosti platit pokutu rozhodne správce daně platebním výměrem a současně ji předepíše do evidence daní. Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne oznámení platebního výměru.

Z obsahu předložené spisové dokumentace přitom vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti:

Správce daně obdržel od Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Blansko, oznámení soudního exekutora, Mgr. M. D., ze dne 15. 11. 2012, č. j. 017 EX 665/07-108, o nabytí vlastnictví vydražitele – žalobkyně, k vydražené nemovitosti – pozemku parc. č. 1238, trvalý travní porost, zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Blansko, na listu vlastnictví č. 382, vedeného pro obec Vavřinec, kat. území Veselice na Moravě, a to na základě usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/17-101. V tomto oznámení soudní exekutor zároveň uvedl, že usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/17-101, nabylo právní moci dne 10. 11. 2012 a že žalobkyně zaplatila nejvyšší podání dne 15. 10. 2012. Přílohu tohoto oznámení tvořilo usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/17-101, opatřené doložkou právní moci, která nastala dne 10. 11. 2012. Přípojení doložky provedla soudní exekutorka, Mgr. M. D., dne 15. 11. 2012.

Dne 20. 11. 2013 vydal správce daně výzvu k podání daňového přiznání, č. j. 3668974/13/3006-04400-706687, ve které žalobkyni vyzval, aby v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne doručení této výzvy podala daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, jelikož jí v souladu s ustanovením § 21 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. vznikla povinnost toto daňové přiznání podat, a to již do 28. 2. 2013. Předmětná výzva byla žalobkyni podle ustanovení § 47 odst. 1 a odst. 2 daňového řádu doručena dne 2. 12. 2013.

Jelikož žalobkyně ani v dodatečné lhůtě daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nepodala, správce daně přistoupil k vyměření daně z převodu nemovitostí podle pomůcek (ve výši 81 Kč), a to platebním výměrem ze dne 10. 4. 2014, č. j. 1734319/14/3006-04400-706687. Následně správce daně platebním výměrem ze dne 2. 2. 2015, č. j. 587933/15/3006-70461-706845, uložil žalobkyni také pokutu ve výši 500 Kč za nepodání daňového přiznání podle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 6 daňového řádu.

Žalobkyně se proti platebnímu výměru na pokutu za nepodání daňového přiznání bránila odvoláním ze dne 13. 3. 2015, jehož součástí byl také podnět proti nečinnosti. To

z toho důvodu, že od 18. 12. 2013 nebyla vyřešena stížnost žalobkyně, kterou správce daně vlivem administrativního pochybení nezaevidoval. Až na základě tohoto podnětu správce daně podanou stížnost posoudil, přičemž o výsledku šetření a přijatých opatřeních byla žalobkyně informována vyrozuměním ze dne 23. 3. 2015, č. j. 1272967/15/3006-70461-702562.

Podnět na ochranu proti nečinnosti, který žalobkyně v této souvislosti učinila, žalovaný odložil s ohledem na skutečnost, že v mezidobí došlo k vyřízení stížnosti žalobkyně, o čemž žalovaný žalobkyni informoval vyrozuměním ze dne 7. 4. 2015, č. j. 10196/15/5100-41452-706053. Žalovaný pak jako nedůvodný posoudil také podnět žalobkyně na prošetření způsobu vyřízení její stížnosti (viz vyrozumění ze dne 4. 6. 2015, č. j. 17753/15/5100-41457-711535); a žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobkyně tak, že částečně změnil platební výměr na pokutu způsobem citovaným shora, ve zbytku zůstal platební výměr beze změny.

Krajský soud předně na tomto místě poukazuje na závěry vztahující se k povinnosti včasného podání daňového tvrzení a pokuty za nesplnění této povinnosti, které již ve svém nálezu ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 24/14, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, vyslovil Ústavní soud: „*Ustanovení § 250 daňového řádu upravuje pokutu za opožděné tvrzení daně, která je sankcí za podání daňového přiznání nebo dodatečného daňového přiznání po stanovené lhůtě nebo za jejich nepodání vůbec. Pokuta vzniká přímo ze zákona (ex lege) ve stanovené výši odvozené od výše placené daně, narůstá v čase v závislosti na délce prodlení s učiněním daňového tvrzení a má stanovenou minimální a maximální hranici pro případ, že daňové tvrzení není podáno vůbec, a to ani po stanovené lhůtě. Pokuta za opožděné tvrzení daně představuje zejména motivaci k včasnému podávání daňových tvrzení, bez nichž není efektivní správa daní možná. Nesplnění povinnosti tvrzení daně je třeba obecně považovat za ohrožení samotného zjištění a stanovení daně a následně i její úhrady, tj. dochází zde k ohrožení cíle správy daní jako takové.*“

V nyní posuzované věci je přitom z obsahu předloženého spisového materiálu patrné, že správci daně bylo doručeno oznámení soudního exekutora, Mgr. M. D., ze dne 15. 11. 2012, č. j. 017 EX 665/07-108, o nabytí vlastnictví vydražené nemovitosti (pozemku specifikovaného výše) žalobkyní. V tomto oznámení soudní exekutor výslovně uvedl, že usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/17-101, nabylo právní moci dne 10. 11. 2012 a žalobkyně zaplatila nejvyšší podání dne 15. 10. 2012. Přílohu tohoto oznámení zároveň tvořilo usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/17-101, které bylo opatřeno doložkou právní moci, jejíž připojení provedla soudní exekutorka, Mgr. M. D., dne 15. 11. 2012. Všechny tyto listiny byly správci daně zaslány Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrálním pracovištěm Blansko, který jako příslušný katastrální úřad provedl na základě pravomocného usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/17-101, zápis vlastnického práva záznamem dle § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném pro projednávanou věc. Podle tohoto ustanovení se práva uvedená v § 1 odst. 1, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, zapisují záznamem údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů

potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru). V daném případě byl záznam vlastnického práva žalobkyně k předmětnému pozemku proveden v řízení vedeném pod zn. Z-7365/2012-701. Žalobkyně se tak stala vlastníkem vydražené nemovitosti – pozemku parc. č. 1238, trvalý travní porost, zapsaného na listu vlastnictví č. 382, vedeném u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Blansko, obec Vavřinec, kat. území Veselice na Moravě, a to ke dni vydání usnesení o příklepu, tj. 10. 10. 2012.

Žalobkyně se tak na základě výše uvedených skutečností v souladu s ustanovením § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. stala poplatníkem daně z převodu nemovitostí a byla povinna podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí dle ustanovení § 21 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Krajský soud pouze pro úplnost v této souvislosti podotýká, že pokud žalobkyně v podané žalobě [viz str. 13 žaloby – bod II. b)] poukazovala na znění § 21 odst. 2 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., ve znění účinném ke dni 10. 10. 2002, není zřejmé, z čeho konkrétně aplikaci tohoto ustanovení dovodila, když toto se na projednávanou věc vůbec nevztahuje.

Správce daně tedy vzhledem k jemu dostupným veřejným listinám neměl pochybnost o tom, že k převodu předmětné nemovitosti došlo, a že tedy žalobkyně byla jako její nabyvatel (vydražitel) povinna podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, přičemž tak neučinila.

Krajský soud v této souvislosti zároveň připomíná, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt je povinen sám se přihlásit k povinnosti zaplatit daň, vypočítat si daňový základ a daň a dále též daň odvést. V této souvislosti hovoříme o tzv. autoaplikaci, která je typická právě pro daňové řízení (její normativní vyjádření nacházíme v ustanovení § 135 daňového řádu) a která je modifikací administrativní metody právní regulace. To vše činí daňový subjekt na vlastní odpovědnost, přičemž nesplní-li svoji povinnost podat daňové tvrzení, popř. neprokáže správnost svého daňového tvrzení, vystavuje se nebezpečí rozličných „sankcí“ upravených daňovým řádem.

Ve shodě se žalovaným má přitom krajský soud za prokázané, že k převodu nemovitosti došlo, žalobkyně se stala poplatníkem daně z převodu nemovitostí, a měla tak zároveň povinnost podat daňové přiznání. Tuto skutečnost dokládá nejen usnesení o příklepu soudního exekutora, Mgr. M. D., ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/07-101, které je opatřeno doložkou právní moci, jejíž připojení provedla jmenovaná soudní exekutorka dne 15. 11. 2012 a dle které právní moc tohoto usnesení nastala dnem 10. 11. 2012; ale potvrzuje ji také ve správním spisu založený list vlastnictví č. 382, z něhož je patrné, že katastrální úřad provedl na základě takto předložené (pravomocné) listiny, tj. usnesení soudního exekutora o udělení příklepu, ve prospěch žalobkyně zápis vlastnického práva k předmětnému pozemku do katastru nemovitostí záznamem, kdy v části listu vlastnictví označeného jako *E Nabývací tituly a podklady k zápisu* je obsaženo:

**Usnesení soudního exekutora o udělení příklepu 017-EX 665/2007 -101 Exekutorského úřadu Tábor ze dne 10. 10. 2012. Právní moc ke dni 10. 11. 2012.*

Pro: R. J. Ing. S. 881/4, J., 665425/1593

Z-7365/2012-701

Za dané situace proto nebylo povinností daňových orgánů vyžadovat si od soudního exekutora kopii doručanky dokládající doručení usnesení o příklepu žalobkyni, neboť právní moc usnesení o příklepu byla náležitě prokázána obsahem shora citovaných listin založených ve správním spisu. Z těchto důvodů k provedení tohoto důkazu pro svou nadbytečnost nepřistoupil ani krajský soud.

Dle krajského soudu je přitom s podivem, s jakou vehemencí žalobkyně brojí proti skutečnosti zpochybňující právní moc usnesení o příklepu, které je zároveň právním titulem k nabytí jejího vlastnického práva (čímž žalobkyně *de facto* zpochybňuje i samotný zápis do katastru nemovitostí a nabytí svého vlastnického práva). Z obsahu podané repliky {viz bod II. odst. [12]} je v této souvislosti patrné, že žalobkyně nenabytí právní moci usnesení o příklepu dovozuje ze skutečnosti, že má oproti adrese trvalého pobytu (S. 881/4, J.) zavedenu v evidenci obyvatelstva doručovací adresu (K. 87/3, L.), jak potvrzuje přípis Městského úřadu Jeseník, odboru správního, ze dne 7. 8. 2012, zn. MJ/00451/2012/SO-SČ-EO/Mck, provedený soudem k důkazu při ústním jednání. Za řádně doručené písemnosti lze tedy dle žalobkyně pokládat pouze ty, které jí byly doručeny na uvedenou adresu pro doručování (nikoli na adresu trvalého pobytu), a tedy pouze usnesení o příklepu zaslané žalobkyni na doručovací adresu v L. by mohlo vést ke vzniku povinnosti podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí a v případě nesplnění této povinnosti k jejímu potrestání pokutou.

S touto argumentací se však krajský soud neztotožňuje. V situaci, kdy správce daně obdržel od katastrálního úřadu oznámení Exekutorského úřadu Tábor ze dne 15. 11. 2012, č. j. 017 EX 665/07-108, z jehož obsahu vyplynulo, že „*usnesení o příklepu č. j. 017 EX 665/07-101 ze dne 10. 10. 2012 nabylo právní moci dne 10. 11. 2012. Dnem 15. 10. 2012 zaplatil vydražitel nejvyšší podání*“, a také na samotném usnesení o příklepu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 017 EX 665/07-101, byla dne 15. 11. 2012 soudním exekutorem vyznačena doložka o nabytí právní moci dnem 10. 11. 2012, krajský soud ve shodě se závěry správních orgánů domnívá, že zde není důvod pochybovat o tom, že právní moc tohoto usnesení nastala tak, jak je v těchto listinách uvedeno. Zpochybňuje-li naopak žalobkyně nabytí právní moci tohoto usnesení s poukazem na skutečnost, že k doručení usnesení o příklepu nedošlo na adresu K. 87/3, L. zavedenou v centrální evidenci obyvatelstva, krajský soud uvádí, že oproti formálnímu přístupu žalobkyně je nutno upřednostnit materiální doručení (byť formálně nesprávné na adresu trvalého pobytu v J.), a tedy skutečnost, že žalobkyni bylo usnesení o příklepu, včetně nabytí vlastnického práva na jeho podkladě, známo. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani obsah e-mailové zprávy ze dne 31. 1. 2013, kterým se žalobkyně obrací na soudní exekutorku s žádostí o doručení nabývacích listin a pokyn katastrálnímu úřadu k výmazu právních závad v podobě zástavních práv váznoucích na daném pozemku. Žalobkyně si totiž byla (a musela být) vědoma nabytí svého vlastnického práva k vydraženému pozemku, které bylo katastrálním úřadem zapsáno do katastru nemovitostí záznamem dle § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, a mohlo se tak stát toliko na základě pravomocného usnesení o příklepu s právními účinky ke dni 10. 10. 2012.

Tento závěr je pak možno podpořit také dalším postupem žalobkyně, který následoval po vydražení pozemku, kdy jako jeho vydražitelka nejen zaplatila nejvyšší podání, ale také podala daňové přiznání k dani z nemovitostí na zdaňovací období roku 2013 podle zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitostí, ve znění účinném pro projednávanou věc, do kterého vydražený pozemek ke zdanění zahrnula. Jakožto osoba znalá právních předpisů daňového práva si proto žalobkyně musela být rovněž vědoma skutečnosti, že ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. jí vznikla povinnost (jako nabyvatelce nemovitosti vydražené v exekuci a poplatníkovi daně z převodu nemovitostí) podat k této dani daňové přiznání.

Pro svou zásadní skutkovou i právní odlišnost pak na uvedenou věc nedopadají ani závěry obsažené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 20 Cdo 3798/2011, dostupném na www.nsoud.cz, které se jednak vztahovalo na nařízení exekuce představující autoritativní zásah do majetkové sféry povinného; jednak se týkalo pochybení při doručování exekučních titulů jakožto podkladů pro nařízení exekuce (nikoli tedy nabývacích titulů k zápisu vlastnického práva). Toto pochybení přitom spočívalo v doručování platebních výměrů Všeobecné zdravotní pojišťovny (jako potenciálních, budoucích exekučních titulů), a to nikoli do datové schránky povinného (ačkoli ji měl zřízenou), ale nesprávně veřejnými vyhláškami, tj. jejich vyvěšením na úřední desce, takže se povinný o jejich existenci dozvěděl až ve chvíli, kdy na jejich základě byla nařízena exekuce. To však zjevně nebyl případ žalobkyně.

Krajský soud tedy v souzené věci uzavírá, že správce daně nepochybil, pokud měl na základě listin založených ve správním spisu za prokázané, že ve smyslu § 21 odst. 2 písm. c) zákona č. 357/1992 Sb. byly naplněny obě podmínky ke vzniku povinnosti žalobkyně jako poplatníka podat přiznání k dani z převodu nemovitostí, neboť zde existuje pravomocné rozhodnutí o příklepu a bylo také zaplacené nejvyšší podání za vydraženou nemovitost. Pokud žalobkyně toto daňové přiznání nepodala, a i přes vědomost o nabytí svého vlastnického práva a přes vědomost o skutečnosti, že je poplatníkem daně z převodu nemovitostí, tak neučinila ani na základě výzvy správce daně ke splnění této povinnosti v dodatečné lhůtě, byl v daném případě zcela na místě postup dle § 250 odst. 1, ve spojení s odst. 4 a 6, daňového řádu v podobě uložení pokuty za nepodání řádného daňového tvrzení.

Žalobkyně také spatřovala vadu odvolacího řízení ve skutečnosti, že ačkoliv žalovaný změnil výrok platebního výměru vydaného správcem daně, žalobkyni o této změně neinformoval, čímž porušil její ústavně zaručené právo dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. právo se ve věci a ke změně právního názoru vyjádřit, s čímž souvisí i právo na obhajobu. Zároveň porušil zásadu dvojinstančnosti daňového řízení.

K takto uplatněné žalobní námitce krajský soud předně poukazuje na znění ustanovení § 115 odst. 1 daňového řádu, dle kterého může odvolací orgán v rámci odvolacího řízení provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty. Dle odst. 2 téhož ustanovení daňového řádu pak platí, že provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších

důkazních prostředků. Obdobně odvolací orgán postupuje i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Z obsahu předložené spisové dokumentace je přitom zjevné, že v nyní projednávané věci žalovaný v rámci odvolacího řízení dokazování neprováděl, ani jeho provedením nepověřil správce daně. Stejně tak žalovaný ani nedospěl k odlišnému právnímu názoru než správce daně s tím, že by tato změna jakkoli ovlivnila vydané prvostupňové rozhodnutí v neprospěch žalobkyně. Žalovaný pouze v souvislosti s odvolací námitkou žalobkyně týkající se výše pokuty přistoupil k formální změně prvostupňového rozhodnutí správce daně v tom smyslu, že do výroku platebního výměru doplnil chybějící odkaz na odstavec 4 ustanovení § 250 daňového řádu. Jednalo se tedy pouze o zhojení formálního nedostatku a zpřesnění výroku doplněním právního ustanovení daňového řádu, jehož aplikace navíc byla z obsahu odůvodnění platebního výměru zřejmá a nepochybná. Žalovaný proto nepochybil, jestliže za výše popsaného stavu nepostupoval dle ustanovení § 115 odst. 2 daňového řádu, když výlučně formálně doplnil výrok předmětného platebního výměru správce daně, který v ostatním (co do věcného obsahu) zůstal beze změny.

Uvedený postup žalovaného pak nemohl vést ani k namítanému porušení zásady dvojinstančnosti daňového řízení. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na obsah usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaného pod č. 1865/2009 Sb. NSS a dostupného na www.nssoud.cz, v němž rozšířený senát poukázal na specifika odvolacího daňového řízení plynoucí ze skutečnosti, že v něm není možné rozhodnutí správce daně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání. Konkrétně rozšířený senát vyslovil následující závěry: *„Doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřípustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. [...] Jestliže zákon umožňuje odvolacímu orgánu změnit rozhodnutí správce daně prvního stupně, a to i v neprospěch odvolatele, je tím zásada dvojinstančnosti do určité míry prolomena. To však plyne přímo ze zákona. Tato zásada není absolutní a neznamená, že po druhém stupni řízení nastupuje řádné opravné řízení ve stupni dalším, vyšším. Nelze ani dovodit, že by takovým postupem byl narušen požadavek na předvídatelnost odvolacího rozhodnutí.“* Uvedené závěry se v plném rozsahu uplatní také za účinnosti nového daňového řádu a je třeba z nich vycházet i v posuzované věci. To tím spíše, že žalovaný změnou výroku platebního výměru odstranil toliko formální vady odvoláním napadeného rozhodnutí správce daně. Ani takto uplatněné žalobní námitky proto nebylo možno shledat důvodnými.

Pokud se jedná o namítanou prekluzi práva na uložení pokuty, krajský soud na tomto místě opětovně připomíná, že správce daně rozhodl platebním výměrem o uložení pokuty žalobkyni za opožděné tvrzení daně dle ustanovení § 250 daňového řádu. Takto uložená pokuta je přitom sankcí stanovenou daňovým řádem, a tedy správce daně při rozhodování o ní

postupuje podle daňového řádu. Proto i běh a délka této lhůty se řídí příslušnými ustanoveními daňového řádu.

Podle ustanovení § 2 odst. 5 daňového řádu se příslušenstvím daně rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a *pokuta za opožděné tvrzení daně* sledují osud daně.

Podle ustanovení § 148 odst. 1 daňového řádu nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení. Dle odst. 3 téhož ustanovení daňového řádu platí, že *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn*.

V nyní souzeném případě byl ve smyslu ustanovení § 148 odst. 3 daňového řádu původně započatý běh lhůty pro stanovení daně přerušen výzvou k podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3668974/13/3006-04400-706687. Tato výzva byla žalobkyni doručena dne 2. 12. 2013 dle ustanovení § 47 odst. 2 daňového řádu, což dokládá doručenka připojená k předmětné výzvě, založená ve správním spisu. Od tohoto dne tedy došlo k přerušení běhu původní lhůty a započala běžet nová lhůta pro stanovení daně, jejíž konec připadl na den 2. 12. 2016. Pokud tedy žalovaný o uložení pokuty pravomocně rozhodl dne 27. 7. 2015, k prekluzi práva na uložení pokuty žalobkyni za nepodání daňového tvrzení nedošlo. Ani této žalobní námitce proto krajský soud nepřisvědčil.

Žalobkyně v podané žalobě také zopakovala své námitky stran nezákonnosti a neurčitosti výzvy správce daně ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3668974/13/3006-04400-706687, jimiž se však dle názoru žalobkyně žalovaný nezabýval. Za chybné žalobkyně pokládala také vyřízení své stížnosti, a proto setrvala na svých námitkách směřujících proti vyrozumění správce daně ze dne 23. 3. 2015, č. j. 1272967/15/3006-70461-702562, s odkazem na odstavec [12] podané žaloby. Ani s těmito námitkami se však krajský soud neztotožnil, a to z následujících důvodů.

Jelikož žalobkyně nepodala daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, ačkoliv jí k tomu vznikla dle ustanovení § 21 odst. 2 písm. c) zákona č. 357/1992 Sb. zákonná povinnost, přistoupil správce daně dne 20. 11. 2013 pod č. j. 3668974/13/3006-04400-706687 k vydání výzvy, kterou žalobkyni vyzval ke splnění této povinnosti v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne jejího doručení. Žalobkyně napadla tuto výzvu podáním, které správce daně posoudil jako stížnost, avšak o výsledku jejího šetření žalobkyni vinou administrativního pochybení informoval až vyrozuměním vydaným dne 23. 3. 2015, č. j. 1272967/15/3006-70461-702562. Žalovaný pak jako nedůvodný posoudil podnět žalobkyně na prošetření způsobu vyřízení její stížnosti (viz vyrozumění ze dne 4. 6. 2015, č. j. 17753/15/5100-41457-711535).

Předně nelze souhlasit s tvrzením žalobkyně, že by daňové orgány na námitky žalobkyně nereagovaly. Naopak z obsahu vyrozumění ze dne 23. 3. 2015, č. j. 1272967/15/3006-70461-702562, z vyrozumění ze dne 4. 6. 2015, č. j. 17753/15/5100-41457-711535, jakož i z obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, na která krajský soud na tomto místě pro stručnost odůvodnění odkazuje, je zřejmé, že daňové orgány obou stupňů na námitky žalobkyně vyčerpávajícím způsobem reagovaly a náležitě je vypořádaly. Je sice možno žalobkyni přisvědčit do té míry, že správce daně téměř po dobu 2 let na jí podanou stížnost nereagoval, ač tak měl povinnost učinit, jakmile se však správce daně z obsahu podaného odvolání o tomto pochybení dozvěděl, bezodkladně své pochybení napravil a stížnost žalobkyně prošetřil. Rovněž žalovaný postupoval zcela v souladu s právními předpisy, pokud podnět žalobkyně na ochranu proti nečinnosti odložil, když v mezidobí došlo k tomu, že správce daně stížnost věcně posoudil (viz vyrozumění ze dne 7. 4. 2015, č. j. 10196/15/5100-41452-706053). K uvedenému krajský soud pouze pro úplnost doplňuje, že s ohledem na skutečnost, že stížnost podaná dne 18. 12. 2013 je součástí správního spisu, z něhož krajský soud ve své rozhodovací činnosti vychází, nebylo nutné provádět touto listinou důkaz při ústním jednání, jak žalobkyně navrhovala v podané replice.

K samotným věcným důvodům a žalobkyní namítané nezákonnosti a neurčitosti výzvy k podání daňového přiznání ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3668974/13/3006-04400-706687, pak krajský soud konstatuje, že ačkoliv tato výzva byla formulována poměrně stručně, je její obsah zcela určitý a jednoznačný. Správce daně v předmětné výzvě označil, že tato je vydávána podle ustanovení § 145 odst. 1 daňového řádu ve věci specifikované konkrétním číslem jednacím katastrálního úřadu: Z - 7365/2012 - 701; a zároveň číslem jednacím jiného orgánu: 017 - EX 665/2007, z nichž lze bez pochybností dovodit, že se týkají nabytí vlastnického práva žalobkyně k pozemku vydraženému na základě uděleného příklepu v dražbě. Žalobkyně byla správcem daně vyzvána k podání přiznání k dani z převodu nemovitostí, a to s odkazem na vznik zákonné povinnosti toto přiznání podat do 28. 2. 2013 dle § 21 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb. Protože však zákonná lhůta pro podání daňového přiznání dnem 28. 2. 2013 marně uplynula, a daňové přiznání nebylo podáno, byla žalobkyně vyzvána, aby tak učinila v náhradní lhůtě do 15 dnů od doručení této výzvy. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním výše zmiňované stížnosti dne 18. 12. 2013, v níž předestřela svou argumentaci a důvody, pro které se mj. domnívala, že jí povinnost podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nevznikla. Je tedy zřejmé, a z obsahu podané stížnosti tato skutečnost vyplývá, že žalobkyně z vydané výzvy (i bez uvedení konkrétního hmotněprávního ustanovení a bez výslovného určení konkrétní skutečnosti dle § 21 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb.) pochopila a byla si vědoma toho, čeho konkrétně a jaké věci se výše popsaná výzva týká a jaká konkrétní povinnost jí byla touto výzvou uložena. Absentuje-li ve vydané výzvě uvedení konkrétních příloh, které je třeba připojit k daňovému přiznání, nemá ani tato skutečnost žádný vliv na zákonnost jejího vydání, neboť výčet listin, které tvoří součást daňového přiznání, vyplývá přímo ze zákona (§ 21 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb.). Pokud pak žalobkyně poukazovala na skutečnost, že jí do dne podání stížnosti nebyla ve věci vydražených nemovitostí doručena žádná písemnost ani od katastrálního úřadu, ani od dražebníka, a tedy jí doposud nezačala běžet lhůta k podání daňového přiznání, krajský soud v této souvislosti odkazuje na svou argumentaci výše, kde se uvedenou námitkou (včetně otázky opatřit si k rozhodnutí také doručenkou soudního exekutora) již zabýval a neshledal ji důvodnou.

Stran důvodnosti žalobní námitky směřující proti formálnímu vyřízení žádosti žalobkyně ze dne 13. 3. 2015 o zaslání obsahu spisu, krajský soud z předložené spisové dokumentace ověřil, že žalobkyně učinila součástí podaného odvolání také žádost o korespondenční nahlížení do spisu, kdy požadovala zaslání obsahu spisu. Žalovaný této žádosti vyhověl a kopii obsahu spisu žalobkyni zaslal sdělením ze dne 17. 7. 2015, č. j. 22737/15/5100-31461-701836, které bylo u držitele poštovní licence připraveno k vyzvednutí dne 20. 7. 2015 a jehož přijetí potvrdila na doručence dne 27. 7. 2015 zmocněnkyně zástupce žalobkyně, B. R. Z doručenky (ID zprávy ...) založené ve spisové dokumentaci vztahující se k doručování žalobou napadeného rozhodnutí je dále patrné, že toto rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno do datové schránky rovněž dne 27. 7. 2015. Je tedy zřejmé, že k doručení napadeného rozhodnutí a k doručení kopie obsahu spisu došlo téhož dne 27. 7. 2015.

Žalobkyně v návaznosti na výše uvedené v podané žalobě namítala, že pokud jí byl obsah spisu zaslán až společně s rozhodnutím o odvolání, bylo jí tím znemožněno reagovat na písemnosti ve spisu obsažené a doplnit odvolací námitky o tu skutečnost, že spis není úplný, neboť v něm absentuje kopie doručenky dokládající doručení usnesení o přiklepu žalobkyni.

K takto uplatněné žalobní námitce krajský soud uvádí, že shora popsany postup žalovaného nepochybně je nutno hodnotit jako procesní pochybení. V daném případě se však jedná o pochybení nemající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, a to z následujících důvodů. Pokud žalobkyně z výše popsaného postupu žalovaného dovozovala nezákonnost jím vydaného rozhodnutí toliko s ohledem na skutečnost, že nemohla v rámci odvolacích námitek poukázat na neúplnost správního spisu, který neobsahoval kopii doručenky, krajský soud již výše vysvětlil, z jakého důvodu správní orgány nebyly povinny tuto doručenku od soudního exekutora vyžadovat. Pochybení správních orgánů, které si od soudního exekutora tuto doručenku nevyžádaly, přitom žalobkyně uplatnila také v podané žalobě proti napadenému rozhodnutí žalovaného, takže v tomto ohledu k žádnému zásahu do práv žalobkyně dojít nemohlo, neboť žalobkyni byla možnost uplatnit tuto obranu zachována. Žalobkyni se tedy v tomto ohledu dostalo plné ochrany v podobě soudního přezkumu; a navíc (i přes v odvolání učiněnou žádost) jí nic nebránilo, aby do správního spisu v průběhu odvolacího řízení sama nahlédla, s obsahem spisu se seznámila a pořídila si stejnopisy, opisy či kopie příslušných listin, přičemž tak mohla učinit také formou dožádání. V průběhu odvolacího řízení se však žalobkyně (s výjimkou uvedené žádosti) již nijak aktivně o nahlížení do spisu nepokoušela, a proto za situace, kdy v průběhu odvolacího řízení neprobíhalo ani žádné dokazování, nelze za těchto okolností uvedené pochybení hodnotit jako mající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

V závěru podané žaloby pak žalobkyně odkázala také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně ze dne 29. 5. 2012, č. j. 2 Afs 69/2015 - 32, a ze dne 27. 11. 2014, č. j. 5 Afs 105/2013 - 29 (oba dostupné na www.nssoud.cz), z nichž obou dle žalobkyně vyplývá, že pokud daňový subjekt reagoval na výzvu k podání daňového přiznání, postupuje správce daně nezákonně, přistoupí-li ke stanovení daně podle pomůcek. Žalobkyně proto namítala, že pokud podala proti výzvě k podání daňového přiznání stížnost, správce daně

nebyl oprávněn stanovit jí daň z převodu nemovitostí podle pomůcek, ale byl povinen zahájit dokazování.

Ve vztahu k takto uplatněné námitce krajský soud připomíná, že předmětem nyní souzené věci je posouzení zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty dle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a), odst. 4 a 6 daňového řádu. Jestliže tedy svým obsahem výše uvedené námitky žalobkyně směřují proti způsobu stanovení vlastní daně z převodu nemovitostí, jedná se o argumentaci jdoucí nad rámec soudního přezkumu zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty, a tedy se jí krajský soud nebyl oprávněn v tomto soudním řízení zabývat.

Krajský soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že žalobkyně prokazatelně nesplnila svou povinnost podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, ačkoli jí tato povinnost s ohledem na naplnění obou zákonných podmínek dle § 21 odst. 2 písm. c) zákona č. 357/1992 Sb. vznikla, a proto jí správce daně po právu a v souladu s ustanovením § 250 odst. 1 písm. a), odst. 4 a odst. 6 daňového řádu za porušení této povinnosti uložil pokutu.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. dubna 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu